

Damian Dibben

Storm op komst

De trap in het Monument

De avond dat Jake Djones te horen kreeg dat zijn ouders in de tijd waren verdwaald, was een van de stormachtigste sinds mensenheugenis. De lang vergeten orkaan van 1703 was de laatste keer geweest dat Londen werd geteisterd door een dergelijk noodweer en zulke slagregens en rukwinden.

Een oude, donkerblauwe Bentley zocht op de Tower Bridge aarzelend zijn weg door de bulderende storm naar de noordelijke oever van de gezwollen Theems. Hij had zijn groot licht aan en in de neerstromende regen bewogen de ruitenwissers op dubbele snelheid.

Achter in de auto zat een jongen van veertien zenuwachtig op de brede leren bank. Hij had een olijkleurige huid, donker krullend haar en heldere, intelligente ogen. Hij droeg zijn schooluniform: een blazer, een zwarte broek en versleten leren schoenen. Naast hem op de bank lag zijn oude schooltas, die uitpuilde van de boeken en papieren. Op het gefafelde insigne stond in grote sierletters: *Jake Djones*.

Met zijn grote bruine ogen keek Jake gespannen naar de twee figuren aan de andere kant van de glazen scheidingswand. De linker was een lange, hooghartige man met een hoge hoed op in een somber zwart kostuum. De bestuurder naast hem droeg een chauffeursuniform. Ze spraken op gedempte toon met elkaar, maar vanwege het glas kon Jake ze niet verstaan.

Nog geen half uur geleden hadden deze vreemde mannen hem gekidnapt.

Toen hij na school haastig door Greenwich Park naar huis was gelopen, waren ze vlak voor het Royal Observatory uit de schaduw opgedoken. Ze hadden uitgelegd dat hij vanwege een zeer ernstige kwestie met hen mee moest komen. Toen Jake aarzelde hadden ze gezegd dat ze hem naar zijn tante zouden brengen. Hij had het niet vertrouwd, maar op dat moment was het gaan regenen – eerst een paar druppels, maar al gauw een zondvloed – en waren de mannen in actie gekomen. De chauffeur had een zakdoek tegen Jakes gezicht gedrukt; Jake had de scherpe, indringende lucht ingeademd en was flauwgevallen. Toen hij niet veel later bijkwam zat hij opgesloten, achter in deze grote auto.

Jake schrok toen een plotselinge donderslag de Tower Bridge op zijn grondvesten deed schudden. Hij keek om zich heen. De donkere zijden bekleding van de auto, die vast ooit luxueus was geweest, had zijn beste tijd gehad. De portieren hadden sierlijk bewerkte gouden handvaten (toen hij weer was bijgekomen had hij ze vergeefs geprobeerd te openen). Hij boog zich naar voren om ze beter te bekijken. In het midden zag hij een ingewikkeld patroon van een zandloper waar twee planeten omheen cirkelden.

De man voorin, wiens gezicht schuilging onder de hoge hoed, keek afkeurend om. Jake keek uitdagend terug totdat het hooghartige hoofd zich weer naar de weg keerde.

De oude Bentley reed de brug af. Hij vervolgde zijn weg door het doolhof van Londense straten totdat hij uiteindelijk boven aan Fish Hill op een klein, met keien geplaveid plein in de schaduw van een hoge stenen pilaar bleef staan. Jake keek omhoog: op de massieve, vierkante sokkel verhief zich een gigantische zuil van helderwitte kalksteen, die scherp afstak tegen de stormachtige hemel. Erbovenop – het leek wel een kilometer ver weg – stond een vlammeende gouden urn.

Jake herinnerde zich onmiddellijk dat hij het vreemde gedenkteken eerder had gezien; na een rampzalig bezoek met zijn ouders

aan de London Dungeon (een onhandig spook was uitgegleden over een plas nepbloed en de beveiliging had het licht moeten aan-doen) waren ze er toevallig langsgekomen. Jakes vader was helemaal opgewonden geraakt en had zijn zoon de geschiedenis ervan verteld: dat het Monument, zoals het werd genoemd, door Sir Christopher Wren was gebouwd ter herdenking van de Grote Brand van Londen, en dat je de vergulde urn op de top kon bereiken via een wenteltrap binnen in de pilaar. Jake was gefascineerd en wilde naar boven. Zijn vader had enthousiast ingestemd, maar zijn moeder, die gewoonlijk overal voor in was, had plotseling paniekerig gedaan en per se voor de spits thuis willen zijn. Terwijl ze hem meetrok had Jake steeds achteromgekeken naar de zuil.

De man met de hoed stapte uit en stak zijn paraplu op. Hij moest hem stevig vasthouden om te voorkomen dat de wind hem uit zijn handen rukte. Hij opende het achterportier en keek Jake strak aan. ‘Meekomen. Probeer maar niet te vluchten.’

Jake bekeek zijn overvaller wantrouwend. De man was elegant gekleed: afgezien van de zwartzijden hoge hoed droeg hij een wit overhemd, een zwarte das, een donkere pandjesjas die zijn slanke lichaam volmaakt omsloot, een broek met smalle pijpen met een klein streepje en glimmend gepoetste schoenen. Hij had een trotse adelaarsneus, hoge jukbeenderen en zwarte ogen, en op zijn scherpe gezicht lag een masker van kille hooghartigheid.

De bliksem verlichtte de hemel en een windvlaag voerde een nieuwe hoosbui aan.

‘Opschieten,’ blafte de man. ‘We zijn niet de vijand, echt niet.’

Jake slingerde zijn schooltas over zijn schouder en klom behoedzaam de auto uit. De man hield hem stevig bij zijn arm beet en tikte op het raampje om de aandacht van de chauffeur te trekken. Het raampje zoefde omlaag.

‘Haal onmiddellijk hare majesteit op.’

‘Komt voor elkaar.’

‘En vergeet juffrouw Saint Honoré niet. Ze is in het British Museum; waarschijnlijk bij de Egyptische oudheden.’

‘Egyptische oudheden.’ De chauffeur met de blozende wangen knikte.

‘En Norland, we hijsen over een uur de zeilen. Stipt. Dus geen uitstapjes naar de boekmaker of een van je andere duistere holen, begrepen?’

De spottende opmerking irriteerde de chauffeur, maar hij verborg zijn irritatie achter een glimlach. ‘Zeilen hijsen over een uur,’ herhaalde hij, terwijl hij het raampje omhoog liet gaan.

Jakes hart bonsde in zijn borstkas. Plotseling golfde de adrenaline door zijn lichaam; hij rukte zijn arm los en ging er in vliegende vaart over het pleintje vandoor.

De lange man reageerde onmiddellijk. ‘Grijp hem!’ bulderde hij naar een groepje kantoormensen dat naar de ingang van de metro liep. Zijn stem klonk zo gebiedend dat ze er geen moment bij stilstonden dat de jongen wel eens onschuldig zou kunnen zijn. Toen ze aanstalten maakten om Jake te onderscheppen, draaide hij zich abrupt om en botste hard tegen zijn ontvoerder op. Er klonk een luid gekraak toen Jakes voorhoofd de kaak van de man raakte.

Jake wist overeind te blijven, maar zijn achtervolger had minder geluk: hij wankelde achteruit, verloor zijn evenwicht en terwijl zijn ogen omhoog draaiden ging zijn paraplu de lucht in, gevolgd door zijn lange magere benen. Met een sierlijke boog landde hij in een grote modderpoel. Zijn hoge hoed rolde omlaag naar de sokkel van het Monument. Vanuit zijn ooghoek zag Jake de paraplu door de lucht tollen, recht op de koepel van St Paul’s Cathedral af.

Hij zette zijn angst van zich af en holde naar de wirwar van lange ledematen en besmeurde kleren. De chauffeur was ontzet uitgestapt en de kantoormensen waren als aan de grond genageld blijven staan.

Jake keek neer op de bewegingloze figuur. ‘Gaat het?’ vroeg hij terwijl hij het ergste vreesde. Ondanks zijn leeftijd had zijn stem een volle, diepe klank.

Eindelijk bewoog het hoofd. Zonder zich nog te bekommeren om de striemende regen kwam de lange man langzaam overeind en

streek met een smalle, futloze hand het haar van zijn voorhoofd.

Jake haalde opgelucht adem. ‘Sorry. Ik had niet door dat u achter me liep. Gaat het echt?’ vroeg hij zacht, terwijl hij een hand uitstak om de man overeind te helpen.

De ander negeerde het gebaar en de vraag, en wendde zich tot de chauffeur. ‘Waar wacht je op? Ik zei toch: over een uur hijsen we de zeilen!’ beet hij hem toe, waarna hij zijn venijn verplaatste naar het groepje kantoormensen dat hem aangaapte. ‘Nog nooit iemand zien vallen?’

Zijn toon was zo onvriendelijk dat ze hun weg vervolgden. Ondertussen was de chauffeur weer ingestapt en had de motor gestart. De auto reed weg, sloeg een hoek om en verdween uit het zicht. Jake bleef alleen achter met zijn belager aan de voet van de reusachtige zuil. De behoefte om te ontsnappen was verdwenen. Hij raapte de hoge hoed op, bracht hem weer in model en gaf hem met een onzekere glimlach aan de man.

‘Ik zei toch dat wij de vijand niet zijn,’ mompelde de man met opeengeklemd kaken. Hij ging staan, griste de hoed uit Jakes handen en zette hem op zijn hoofd. ‘Als je me niet gelooft, moet je het maar aan je tante vragen wanneer zij arriveert.’

‘Alweer mijn tante...’ Jake schudde zijn hoofd. ‘Wat heeft zij ermee te maken?’

‘Dat leg ik later wel uit. Nu meekomen!’ De lange man liep naar de sokkel van het Monument, haalde een grote sleutel uit de zak van zijn vest en stak die in een gat dat in de steen verscholen zat. Jake vroeg zich af wat de man in hemelsnaam aan het doen was, toen hij plotseling de bijna onzichtbare rand van een deur zag – een geheime deur aan de voet van de reusachtige zuil.

De man draaide de sleutel om en met een holle klik ging de stenen deur open. In de sokkel brandde een zwak, flakkerend licht. Jakes angst maakte onmiddellijk plaats voor opwinding en hij strekte zijn nek om naar binnen te kunnen kijken. Hij zag een kleine ruimte met een brede wenteltrap van eeuwenoude steen die omlaag voerde.

‘Vooruit! Schiet op!’ blafte de man. ‘Binnen krijg je antwoord op al je vragen. Ook over je ouders.’

Het bloed trok weg uit Jakes gezicht. ‘Mijn... mijn ouders?’ stamelde hij. ‘Wat is er met mijn ouders?’

‘Als je meekomt zul je het weten,’ was het enige antwoord dat hij kreeg.

Jake schudde zijn hoofd en bleef uitdagend staan. Hij haalde diep adem en probeerde zijn stem zo zwaar en intimiderend mogelijk te laten klinken. ‘U kidnapte me in Greenwich Park. U stopte me in een auto... Ze hadden u allang kunnen arresteren. Ik wil eerst antwoord! Om te beginnen: wat weet u over mijn ouders?’

De man klakte geërgerd met zijn tong. ‘Dat zal ik je vertellen als jij uit de regen komt en mij de kans geeft mijn geruïneerde kostuum uit te trekken.’ Hij wees op een grote scheur aan de zijkant van zijn jas.

‘Maar wie bent u?’ hield Jake koppig vol.

De man haalde diep adem. ‘Mijn naam is Jupitus Cole. En ik heb niets kwaads in de zin. Integendeel: ik probeer te helpen. We moesten je wel ontvoeren, omdat het veiliger is als je bij ons bent. Wil je nu alsjeblieft meekomen?’

Om eerlijk te zijn was de avonturier in Jake gewekt: door deze excentrieke man, de geheime deur, de verlokkelijke wenteltrap. Maar hij gaf nog niet toe.

‘Ik begrijp het niet. Wat is daarbeneden?’

‘Daarbeneden is de Dienst!’ beet Jupitus hem toe. ‘Als je meekomt kun je het zelf zien!’ Zijn ogen boorden zich in die van Jake. ‘Dit is een kwestie van leven en dood, hoor je me? Leven en dood.’

Er ging een grote overtuigingskracht uit van zijn ernstige, vastberaden manier van doen. Hij hield de deur open voor de jongen.

‘Je kunt elk moment weer weg, maar geloof me: dat is het laatste wat je wilt.’

Jake keek weer de ruimte in, naar de wenteltrap die in de diepte verdween. Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. ‘Ik lijk wel gek,’ mompelde hij terwijl hij naar binnen ging. Achter

hem sloot de deur met een galmende dreun. Op de wenteltrap klonk het fluiten van de wind.

‘Volg me,’ zei Jupitus op gedempte toon terwijl hij de trap afging.

De afdeling Londen

Jupiter's voetstappen echoden tegen de muren terwijl hij omlaag liep, gevolgd door Jake. Op regelmatige afstanden hingen flakkerende gaslampen, waarvan het licht op een groot aantal oude, hier en daar verbleekte en afgebladderde muurschilderingen viel. Het waren taferelen uit de grote vroegere beschavingen: van Egypte tot Assyrië en het oude Athene, van Perzië tot Rome en Byzantium, van het oude India tot het Ottomaanse Rijk en het middeleeuwse Europa. Met open mond keek Jake naar de afbeeldingen van koningen en helden, van triomftochten, veldslagen en ontdekkingsreizen.

‘Rembrandt heeft die geschilderd,’ merkte Jupiter terloops op, ‘toen de afdeling Londen in 1667 hiernaartoe verhuisde. Heb je ooit van Rembrandt gehoord?’

‘Ik geloof van wel...’ antwoordde Jake aarzelend.

Jupiter wierp hem over zijn schouder een hooghartige blik toe.

‘Ik bedoel, ik kijk graag naar schilderijen,’ hoorde Jake zichzelf zeggen. ‘Oude schilderijen, en dan stel ik me voor hoe ze vroeger leefden.’

Zijn eigen woorden verrasten hem. Het was waar dat hij van oude schilderijen hield, maar hij had dat altijd voor zich gehouden, omdat de meesten van zijn vrienden op school – en al zijn vijanden – maar weinig fantasie hadden. Jake ging vaak heimelijk in zijn eentje naar de Dulwich Picture Gallery; dan ging hij vlak bij een schilderij

staan, sloot zijn ogen half en verbeeldde zich dat hij daar was, in een ander tijdperk. Vaak moest hij van een zure suppoost een paar passen achteruit doen, maar als de man weg was liet hij zichzelf weer helemaal in het schilderij verdwijnen.

Ze waren onder aan de trap gekomen. Voor hen bevond zich een zware deur, met in het midden in koper gegraveerd hetzelfde patroon als Jake in de auto had gezien: de zandloper met de twee planeten. Het zag er oud uit, maar het deed Jake ook denken aan een afbeelding uit zijn natuurkundeboek van elektronen die rond de kern van een atoom cirkelden.

Jupiter keek Jake ernstig aan. ‘Slechts een paar mensen zijn ooit naar deze deur gebracht. En hun leven is ontegenzeggelijk veranderd. Ik waarschuw je maar.’

Jake slikte moeizaam.

Jupiter opende de deur en ze gingen naar binnen.

‘Wacht hier. Ik kom zo bij je.’ Jupiter wees naar een stoel bij de deur en liep met grote passen door de ruimte naar zijn kantoor. ‘Iedereen opgelet! We hebben nog vijftig minuten,’ kondigde hij aan, waarna hij de deur achter zich dichtsloeg.

Jake keek verbaasd om zich heen.

De kamer deed hem denken aan een oude bibliotheek. Geen openbare, zoals Jakes bibliotheek in Greenwich, maar een waar je alleen met speciale toestemming naar oude, kostbare boeken kon kijken. De bibliotheek had twee verdiepingen en aan weerszijden een wenteltrap die naar de entresol leidde, waar ontelbare boekenplanken vol stonden met oude banden. Helemaal bovenin, boven de boekenkasten, bevonden zich dakramen, waarvan de gierende wind het glas in de sponningen deed rammelen.

Over de hele lengte van de kamer stond een grote houten tafel met flakkerende groene schemerlampen. Op de tafel lagen oude kaarten, plattegronden, manuscripten, schetsen en grafieken. Over de tafel verspreid stonden globes – en dat waren misschien nog wel de meest bijzondere voorwerpen van al die oude artefacten.

In de kamer gonsde het van de activiteit. Een aantal mannen in

een soort matrozenuniform waren haastig maar voorzichtig spullen in houten kratten aan het laden.

Jake negeerde Jupitus' instructie om te gaan zitten, en met zijn schooltas nog over zijn schouder liep hij behoedzaam naar de lange houten tafel om een van de globes te bekijken. Hij had nog nooit zoiets ouds gezien. De namen van de landen waren er met ouderwetse letters op geschreven. Jake boog zich naar voren om het beter te kunnen zien. Hij zag Engeland, een kleinood in de Noordzee. Spanje, dat eronder lag, besloeg een gebied dat bijna zo groot was als Azië. In het midden van Spanje zag hij een verbleekte afbeelding van een heerszuchtig uitzierende vorst. In Amerika waren alleen maar bossen en bergen getekend. Jake tuurde naar de onderkant van de Atlantische Oceaan, waar tussen de vervaagde tekeningen van galjoenen en dolfijnen een nauwelijks te lezen jaartal stond: 1493.

'Pardon...' Een van de mannen in uniform stond met een krat naast hem. Jake deed een stap opzij en de man tilde de grote globe van tafel en zette hem voorzichtig in de krat. Vervolgens legde hij er stro omheen, deed het deksel op de krat en spijkerde hem dicht.

Jake keek toe hoe de man de krat naar een grote openstaande deur droeg aan de andere kant van de kamer, waar hij hem naast een aantal andere kratten op een karretje zette. Toen verdween het karretje de gang achter de deur in.

Plotseling zag Jake een jongen, die in een met schotten afgescheiden gedeelte aan een bureau zat te werken. Hij had rode wangen, warrig bruin haar en droeg een dikke bril die met tape aan elkaar zat. Hij was van Jakes leeftijd, maar hij had een bruin geruit kostuum aan dat een excentrieke professor niet zou hebben misstaan. Op zijn schouder zat kaarsrecht een papegaai. De zachte veren van zijn kleed hadden alle kleuren van de regenboog, van oranje tot helderrood en diep turquoise.

De jongen zat druk te tikken op een instrument dat eruitzag als een kleine typemachine, maar minder toetsen had en vreemde symbolen in plaats van letters. Aan de achterkant stak als een antenne een kristallen staaf omhoog, die telkens wanneer hij een toets in-